

ГЕПАТОДЕРМАЛЬНИЙ СИНДРОМ У СВІЙСЬКОГО КОТА (КЛІНІЧНИЙ ВИПАДОК)

Локес-Крупка Т. П.
кандидат ветеринарних наук

У сучасному світі під впливом аліментарних причин, тобто неякісним і незбалансованим харчуванням, застосуванням препаратів, що володіють гепатотоксичною дією, все частіше реєструються хвороби гепатобіліарної системи [1]. За досвідом багатьох ветеринарних фахівців та за результатами спеціальної літератури, до діагностики хвороб печінки залучають цілий спектр методів: інструментальні, лабораторні, клінічні, тощо [2–4].

Гепатодермальний синдром – синдром шкірних уражень на тлі ряду захворювань внутрішніх органів, особливо печінки. У свійських котів, аналогічно як і у людей причиною даної патології можуть бути різноманітні захворювання печінки [1]. На жаль, у сучасній науковій літературі недостатня та навіть майже відсутня інформація про гепатодермальний синдром у дрібних домашніх тварин, а особливо свійських котів.

Метою роботи є висвітлення клінічного випадку гепатодермального синдрому у свійського kota.

До клініки ветеринарної медицини звернулися власники свійського kota шотландської висловухої породи віком сім років зі скаргами на зміни стану шерстного та шкірного покривів, алопеції та сильний свербіж. З даних анамнезу було встановлено, що тварина пройшла курс лікування препаратом Дектомакс та курс лікування вакциною Вакдерм F, із незначним клінічним ефектом.

Із даних анамнезу було зареєстровано прояви інтоксикації, що проявлялись спрагою та періодичним блюванням., що найчастіше реєстрували після сну у вигляді невеликих порцій жовчі.

Під час проведення клінічних досліджень відмічали порушення метаболізму, а саме ожиріння (8 балів, за 9-ти бальною шкалою) [1].

За біохімічного дослідженні сироватки крові було встановлено наявність синдрому цитолізу гепатоцитів, про що свідчить підвищення активності трансаміназ. Так активність АлАТ і АсАТ становила 86,4 та 74,3 Мо/л, відповідно.

Про залучення до патологічного процесу в печінці біліарної системи свідчить високий рівень Лужної фосфатази 84,2 Мо/л.

Щодо порушень з боку обміну білків, то реєстрували збільшення рівня протеїнів за рахунок глобулінової фракції, оскільки рівень альбумінів у сироватці крові хворого kota не виходив за межі фізіологічних норм для даного виду тварин.

Під час проведення ультрасонографічного дослідження було виявлено патологічні зміни печінки та біліарних шляхів, що виражалися у підвищенні

ехогенності паренхіми та неоднорідності структури органу, з вираженими осередками розростання сполучної тканини у перипортальній ділянці. Стінки жовчного міхура нерівні та потовщені, реєстрували наявність міліарного сладжу в жовчному міхурі, розширення жовчних протоків.

Ураження печінки супроводжується токсичною дією жовчних кислот на ЦНС і проявляється депресією, підвищеною втомою. Подразнення чутливих рецепторів шкіри жовчними кислотами призводить до свербіж, що є характерним для гепатодермального синдрому.

У результаті проведених клінічних, лабораторних та інструментальних досліджень було встановлено діагноз: гепатодермальний синдром, що дозволило призначити ефективне лікування тварини.

Висновки.

1. За гепатодермального синдрому у котів реєструється порушення стану шкірного покриву, погіршення апетиту та наявність свербіж, порушення метаболізму та інтоксикація.

2. За гепатодермального синдрому характерні наступні зміни біохімічного складу крові: гіперпротеїнемія (75,0 г/л), гіперферментація (зростання активності ЛФ, АлАТ і АсАТ).

3. Діагностичним маркером дистрофічних змін у паренхімі печінки було зростання концентрації ЛДГ у 10,9 раз за показник фізіологічної норми для свійських котів.

4. Характерними ультрасонографічними характеристиками гепатодермального синдрому є: підвищення ехогенності паренхіми та неоднорідність структури органу. Нерівномірність та потовщення стінок жовчного міхура та розширення жовчних протоків.

Список використаних джерел

1. Кирк Р. Современный курс ветеринарной медицины Кирка / Р. Кирк, Д. Бонагура; [пер. с англ.] – М.: ООО «Аквариумпринт», 2005. – 1376 с.

2. Мейер Д. Ветеринарная лабораторная медицина. Интерпретация и диагностика / Д. Мейер, Дж. Харви [пер. с англ.] – М., Софион, 2007. – 456с.

3. Барр Ф. Ультразвуковая диагностика собак и кошек / Ф. Барр – М.: Аквариум – ЛТД. – 1999. – 250 с.

4. Лабораторная диагностика в клинике мелких домашних животных / [Майкл Д. Уиллард, Гарольд Тведтен, Грант Г. Торнвальд]; пер. с англ. Е. Махиянова; под ред. проф. В. В. Макарова. – М.: Аквариум, 2004. – 430с.